

କୁ ଜୀବିତରେ କିମ୍ବା? କୋଣ ଜୀବିତରେ କିମ୍ବା?

აპა, ერთი კიდევ ახალი წელიწადი... რა მოვულოცონთ ჩვენს თაგს, ქართველო? რა გვაქვს დღეს სასურველი, რომ დავიკვებოთ და შევირჩიოთ, რა გვაქვს ხვალ სანატრელი, რომ ვინატროთ და მოვულოდინოთ? უკან მივიხდავთ ამ ახლო ხანებში და ისეთი არა ვკრჩება რა, რომ თავი მოვიწონოთ ან ნანვითა ვოქმათ: „ჰო, წამო სიხარულისავ, ესე სწრაფად სად წახვდი!“ წინ ვიყურებით და ხვალინდელის ნისლში იმისთანა არა მოსახანს რა, რომ გული გულის ადგილსავე დაგვრჩეს, ან ნატრიოთ ვოქმათ: „მოვიდინ, დღეო სიხარულისაო!“ რა გიოხრათ, რით ავახაროთ?

ნუთუ ისევე ძელებურადვე თავი უნდა დაგიკ-
რაო და მიუახსენოთ: „შემოვდგი ფეხი, გწყალობდეთ
ღმერთი...“ სულ წყალობა ღვთისა და წყალობა
ღვთისა, ერთხელ ჩვენ თვითონაც თითო გავმრათ.
ერთხელ ჩვენ თითონაც მივდგით-მოვდგით. წყალობა
ღვთისა კარგია, მაგრამ რა ქმნას მარტო წყალო-
ბამ, თუ ღვთის მიერ ნაწყალობებს თითონ ადამია-
ნი არა ჰოწყავს, არა სხლავს, არა ჰურჩქის, არ
უვლის, არ ჰპატონობს. ღმერთმა, რაც წყალობა
იყო, უპარ მოიღო ჩვენზე. დანარჩენი თქვენ იცით
და თქვენმა კაცობამა. რა კაცობა გამოვიჩინეთ?

რა გითხრა? რით გაგახაროთ? ჩვენთვის ღმერთს არა დაუშავებია რა, არა დაუზოგვა რა, არა დაუკლია რა; თუ ქვეყანაზე ერთი-ორი კუთხეა იმისთანა, რომ კაცს ეთქმილეს - ქრისტე ღმერთმა თავისი კალთა უხევებისა აქ დაიძერტყაო, იმათში უკანას სკნელი საქართველო არ არის. რაც ღვთის შემძლეობით არის და არა კაცისთი, ის ყველაფერი უკვე მოგვმადლა ღმერთმა. ხელთ გვიჭირავს ეს მშვინიერი ქვეყანა, რომლის მნახავთ შეუძლიათ სამართლიანად სოქვან: „სხვა საქართველო სად არის, რომელი კუთხე ქვეყნისა“. ამ სამორზე ქვეყნაში მარტო ქართველს უგუბდება სული, გული ელევა, ხორცი აღნება....

ରା ଗିତଶ୍ରାବ? ରାଇ ଗାଗାକାରିତ? ପ୍ରୟେ-ମିନଦୀରି, ମତା-ଦାରି, ମିଥ୍ଯା-ନ୍ୟାଲି, କାଙ୍ଗା-କାଙ୍ଗ-
ରା ମିଳିବାରା ଗାଜ୍ଜିଶ୍ଵର, ରାମ ରା ଗିନିଦା ଶୁଣିଲ ଲା ଗୁ-
ଣିଲ ଏଣ ମନୋବ୍ୟକ୍ଷର, ଏଣ ମନୋକ୍ଷର, ଏଣ ଗାମନୋପ୍ୟନ୍ତ. ଏହି
ବିଭିନ୍ନ ରମେଶ ରାମ ବିଧ୍ୟାବିନ୍ଦ, ବିନ୍ଦ ମନୋକ୍ଷରବା. ମନନିଦ
ଶେଳି ଗାନ୍ଧାରି, ଗାନ୍ଧାରାରଜ୍ଞ, ମନ୍ତ୍ରନିଦିବୀ, ମୁଦ୍ରାଶେଳିଲା ଲା
ଗୁଣିଲି-ତିର୍ଯ୍ୟକାରୀ ଦାତ୍ତନାନାଦ ନ୍ରୀ ଗାନ୍ଧିଲି. ଉପରେଦ୍ଵେ ଉପରେଦ୍ଵେ
ମନ୍ତ୍ରନିଦିବୀ ମନ୍ତ୍ରନିଦିବୀ ଗାନ୍ଧାରା, ଶରୀରମା ଲା ନାମରନିଦିବୀ
ଗାନ୍ଧାରା, ଶେନ୍ଦାକାରୀ, କାନ୍ତିରନନ୍ଦମା, ଗାମନୋନ୍ଦଗା ସାକ୍ଷିନିଦି-
ବୀରୀବୀରୀ ଏବଂ ଏବଂ ଗାନ୍ଧାରାର ଶୁଣିବାରିଲାମେବେଳ.
ଗାନ୍ଧାରା କି ଏକଟିନି? ରା ଗିତଶ୍ରାବ? ରାଇ ଗାଗାକାରିତ?
ରା ଏଣ ଗାନ୍ଧାରାର କାହିଁ, ରା ମଧ୍ୟରୁଥି ଏଣ ମନ-

კავკასიანი, რა ვაი-გაბლახი, რა სისხლის ღვრა, რა ღრუჭენა კბილთა არ გამოვივლია, რა წისქილის ქვა არ დატრიალებულა ჩვენს თავზედ და ყველას გაუტელით, ყველას გაფუმარცდით. შევინახეთ ჩვენი თავი, შევინარჩუნეთ ჩვენი ქვეყანა, ჩვენი მიწა-წყალი. ლანგ-ოუმურებმა ჩვენს საკუთარ სისხლში გვბანეს და მაინც დავრჩით და გამოვცოცხლდით. შაპაბაზებმა ჩვენის კბილით გვაგლევინეს ჩვენი წვრილშვილნი და მაინც გამოვბრუნდით, მოვსული-ერდით. აღა-ძაპმად-ხანებმა პირქვე დაგვამხეს, ქა-ქაზედ არ დაგვიყენეს, მოვსრენეს, მოგვულიტეს და მაინც უეხზედ წამოვდექმო. მოვშენდით, წელში გავსწორდით. გაუტელით საბერძნებს, რომსა, მონ-ლოლებს, არაბებს, ოსმალ-თურქებს, სპარსელებს, რჯულიანსა და ურჯულოს და ღროშა ქართველებისა, შეუბის წვერით, ისრით და ტყვიით დაუღლეთო-ლი, ჩვენს სისხლში ამოვლებული, ხელში შევირ-ჩინეთ, არავის წავალებითი. ცოდვა არ არის, ეს ღროშა ახლა ჩრჩილმა შესჭამოს, თავგმა დაგვი-ჭამოს. დრო-ეამი ამას ავისადის...

ქადანს. დორე-ჟამი აას გვიყედის...
რა გთხორა? რით გაგანაროთ?
ქრისტე-ღმერთი ჯვარს ეცვა ქვეყნისათვის და
ჩვენც ჯვარს ვეცვით ქრისტესათვის. ამ პატარა
საქორველოს გადავუდედეთ შეკრდი და ამ მკერდ-
ზედ, როგორც კლდეზედ, დავუდეთ ქრისტიანობას
საყდარი, ქვად ჩვენა ძვლები ვიხმარეთ და კირად
ჩვენი სისხლი. და ბჭეთა ჯოჯონხეთისათა ვერ შე-
მუსრეს იგი. გავწყდით, გავიყელიტებით, თავი გავი-
წირეთ, ცოლ-შვილი გავწირეთ, უსწორო ოქები
გასწორეთ, ხორცი მივცით სულისათვის და ერთმა
მუჭა ერმა ქრისტიანობა შევინახეთ, არ გავაქრეთ
ამ პატარა ქვეყანაში, რომელსაც ჩვენს სამშობლოს,
ჩვენს მამულს - სამართლიანის თავმოწონებით
ვეძახით. ცოდვა არ არის, ეს ერთ მოსწყდეს; ცოდვა
არ არის, ეს ლომი კოდომ საბუდოად გაიხადოს,
ცოდვა არ არის, მელა-ტურამ გამოღრძნას, როგორც
მძმვარი, როგორც ლეში. რათ? რითვის? ვის რა
კირი მოვპარეთ?

რა გითხრათ? რით გაგახაროთ?

- კულტურული და საკონაცხად საჭიროა რამ შეგვაძლებინა? რამ გვისწნა? ჯვარცმული ქრისტესთვის როგორ გადავრჩით? წმებული და

სისხლმოთხეველნი მაშული-
სათვის რამდა გვაცოცხლა,
რამ გვასულიერა? მან, რომ
ვიცოდით - იმ დროს რა უნდოდა,
რა იყო მისი ციხე-სიმაგრე. მისი
ფარ-ხმალი, ვაჟკაცობა უნდოდა,
ვაჟკაცნი ვიყავით, ხმალი უნდოდა,
ხმლის ჭედვა ვიცოდით, ომის საქმე-
თა ცოდნა უნდოდა, ომის საქმენი ვიცო-
დით. აი, რამ შეგვაძლებინა, რამ გვიხსნა, რამ
შეგვინახა... იმ დროთა ჩარხზე გაჩარხულნი ვიყავით,
იმ დროთა ქარ-ცეკცხლში გამოფოლადებულნი, იმ
დროთა სამჭედურში ნაჭედნი. „სილბო გვქონდა
ნაქსოვისა“ - ვით ქრისტიანებს „და სიმტკიცე ნაჭე-
დისა“ - ვით მეომრებსა და მაშულიშვილებს. ამით
გავიტანეთ თავი. დროთა შესაფერი ღონებ ვიცოდით,
დროთა შესაფერი ხერხი, დროთა შესაფერი ცოდნა
გვქონდა, დროთა შესაფერი მხნეობა და გამრჯელობა.
წავიდა ის დრო: დაჩლუნგდა ხმალი, გაუქმდა ვაჟკა-
ცობა, ეხლა ხმალი თარიზე უნდა შევდევთ, აღმართაფ-
რის მაქნისია; ეხლა ან ადლი უნდა გვეჭიროს
ხელში, ან გუთხის, ან ჩარხი ქარხნისა, ან მართუ-
ლები მანქნისა. ეხლა ვაჟკაცობა ომისა კი არ უნ-
და, რომ სისხლსა პლვრიდეს, ვაჟკაცობა უნდა მრომი-
სა, რომ ოფლი პლვაროს. კიდევ ვიტყვით, ქვეყანა
ეხლა იმისა, ვინც ირჯება და ვინც იცის წესი და
ხერხი გარჯისა, ვინც უფრო უფრთხოლება ნაშრომს,
ვინც იზოგავს ნაღვაწს. დღეს მძლეოთ მძლევა მარტო
ის, ვინც მცველია და ბეჯითი სულით და ხორცი-
თა, ცოდნითა და მარჯვენითა. გვჭირს-კი დღეს
რომელიმე ეს დროთა შესაფერი სიკეთე?

ეხლაც ომია, ხოლო სისხლის ღვრისა კი არა, ოფლის ღვრისა, ომი უსისხლო, შშვიდობიანი, წყნარი. ამ ომმა არც ბუკი იცის, არც ნაღარა. უბუკნაღაროდ სთესავს, უბუკ-ნაღაროდ მკის. კოკისებურ შხაპენა ნიაღვარს კი არ ჰგავს, რომ მთა და ბარი თან წაიღოს, მოარღვიოს, მოღაროს და მოგრაგონს, „ძღუმარე წვიმისაებრ ნაყოფის გამომცემელია“. არც რბევა იცის, არც ძარცვა. ეს მის ბუებაში არა სწერია, თუ თვითონ ადამიანმა გესლი ულმობელის სიხარისა შიგ არ ჩააწევთა, ბუნება არ მოუწამდა, არ მოუშხამა. ეს ომი შრომისაა, და ვთორცა შრომა - პატიოსანია, ნამუსიანია და ისეთივე თავშო-საწონებელი, თავ-გამოსაჩენი, როგორც უწინ თოვისა და ხბლის ომი იყო. ვაჟკაცობა ამისთანა ომში ბევრით წინ არის სისხლის ომის ვაჟკაცობაზე. ვაჟქაც გულადზე შშრომელი სამის გაფრენით მეტია, - იტყოდა გლეხეცაცი თავისებურად ზეღვგმოჭრით, თუ მართალს ათქმევინებთ. რა გლეხეცაცი, თო-თონ დოვეპანდელი დოლ ამას ჯვრებნება ამას ჰორა-

ორო დღევახდელი დღე ამას გვეუსტება, ამას ვღარა-
დებს და ჩვენ გვასმის კი ეს ღაღადი? ვა რომ
არა. მაშ რა გითხრაო, რით გაგახაროთ?

არ ვიცით - რანი ვყოფილგვრო, არ ვხედავთ -
რანი ვარო, ვერ გამოგვისახია - რანი ვიქწებით.
ყურებში ბამბა გვაქეს დაცული და თვალებზე ხე-
ლი აგვიფარებია. არც არაფერს ვხედავთ, არც
არავერი გვესმის. უზარმაზარი თხრილია ჩვენ, ქართ-
ველების წინ და აინუშიაც არ მოგვიდის. ამ თხრილის
პირას ვდევევარო და საქმაოა ხელი გვკრან - და
შინ გადავიჩეხებით დედაბუდიანად. ორბი, არწივიც
კი ვეღარ გვიპოვის, ვეღარ დასწრება ჩვენს ქვლებს,
რომ გამოხრან, გამოსწინებონ, ისეთი ღრმაა ეს
თხრილი, ისეთი „უძირო. ვდევევარო და უღონოდა
ვბზუით „მე ვარ და ჩემი ნაბადიო“ და ამ ბზუი-
ლიდან არა გამოდის-რა. იქნება იმიტომ, რომ ვევლა
ბუზი კი ბზუის, ფუტკართან კი ფევლა ტყეის.

ახალო წელიწადო, თუ რამ შეგიძლიან, თვალი
აგვინილე, ყურებიდან ბამბა გამოგვაცალე, ფუტ-
ქრისგან გვასწავლე დროთა შესაფერი სამამაცო
ზნებია. რომ ჩვენმა შეძლებამ მაინც აორა სოჭას;

ԱՅԵ ՈՎԱՅ ԳԵ ՑՈՒՑԱԿՆՈՒՄ!

ჩვენ გვესმის და
ადვილად გამოსაც-
ნობიყ არის, რისთვის
გვიხარიან იქსო ჭრის-
ტეს შობის დღე. გვეს-
ს ეს დიდი დღე რისთ-
არის დიდი, რისთვის
უკველ-წლივ სიხარუ-
მილოცვით მისაგებე-
ოის არის საორიას-

წარსული დღენი-კი აღარა. ვა ფუჭად
განვლილს საძას სამოცდა ხუთს დღეს
და ღმეს. ჩვენს სიცოცხლეს ეს ამიღება
ხანი მოაკლდა და ერთის ბეწვის ოდენაც-
კი არა შეგვძლინა რა. უნდა ვტიროდეთ
და არ გვიხარილეს კი, ოომ ესე უგემუ-
რად, ურგებად დღეზი ჩვენი დავლიეთ. აქ
სინაცულს უკრო მეტი ადგილი აქვს, ვიდ-
რე სიხარულს, გლოვას და სამძიმელს, ვიღრე
მხარელების და მოლოცა-მილოცაების

წაული, რომელსაც არის ნატარასათვის. ამ დღეს დაბადა სიკვდილითა სიკვდილის დამთრგუნველი და ცხოვრების მომნიჭებელი მაცხოვარი ქავებისა, ლმურით ყოვლად მოწყვლებისა და ყოვლად მსხელის სიყვარულისა. ღმერთი წუგეშინისძცემელი უძლურისა და უღონოსი, დავრდომილთა აღმადგენელი, სხეულთა მაურებელი, ცოდვილთა შემწყნარებელი, მაჭირალთა და ტვირთმძიებული მეოხ-პატრიონი და მწყალობელი. მან აღმაღლა ლირსება და პატივი ადამიანისა იქმდე, სადამდინაც მისდა მოსკოვლამდე ვერ მიმწვდიარიყო ადამიანის შეშინებული გონება და გაუღვიძებული გრძნობა. „ვით მამა ზეცის, იყავ შეცა სრულობ“, უმოძღვრა კაცს და ამით გვამცნო, რომ კაცი შეძლებელ არს აღსვლად ღვთაების სისრულებდე. რაოდენი დიდებაა და პატივი კაცის ბუნებისა ამ ექვსს სიტყვაში, ლვოთისა ბაგითაგან წარმოთქმული... იღაწეს და ლვოთის სისრულემდე შენც შეგიძლია ახვიდე და მასხწიოო. ესიღები განძიდება და აღმატება ადამიანის ლირსებისა ჯერ მანამდე არა ადამიანს არ გაეგონა და საკირველია განა, რომ კოველ მძის შემძეგ ყოველ-წლივ იქსო ქრისტეს მობის დღეს დიღებით ვაღიძებოთ, ერთმანეთს სიხარულით კულონცავთ, გმხიარულიბთ და ოვითოულის გული მოწყვლებისთვის და მართვისათვის. სისაორულებას და თილოც-ლილოცას სისამართლებას და საქონელია, თუ მართლა საგვირებულში რაშიც ჩაგვაგდო და ნამუსი და სინდისი თავისის უტყურის სასწორით ხელში ქარზე მოგაყენება ჩვენდა განსაკითხავად. განკითხვა თავისის თავისა ბევრს მიზეზს დაგვანახვებდა ჩვენის უბედურებისას და ქარისაგან მოტანილს სიხარულს ძევლის წასვლისას და ახალის მოსვლისას ქარსავე გაატანდა, მაგრამ სად არის. სინახულისა და განკითხვისათვის აღარც გული გვაქს გულის აღვილას და აღარც ჭკუა ჭკუის აღვილას და ვიმსხით წარამარად „დრონი მეფობენ“, მაშინ, დრო მხოლოდ იგი ქვევრია, რომელიც მარტო იმას ამოიძახეს ხოლმე, რასაც თვითონ კაცი ჩასძახებს.

რაღა საკვირველია, რომ ჩვენ, ძევლის წელიწადისაგან გულგატებისი და ასე უნუგეშოდ დარჩენილი, ახალ წელიწადს რაღაც იმედით ვებლაუქებით, რაღაც სიხარულით შევნატრით. შეტი რა გზაა, წყალწაღებული ხავს ეჭიდებოდათ. ჩვენც ასე მოგვდის. ხოლო საკითხი ეს არის: ეს კარზე მოსული ახალი წელიწადი ჯერ ხომ გაუჭრელი ნესვია და რა საბუთია, რომ შევხარით. ქრისტეს აქეთ სრული ათას რვას ოთხმოცდათვამტეტი წელიწადი გასთენებია ადამიანს საერთოდ და ჩვენ, ქართველებს ცალკე და ათას რვას ოთხმოც-

ANDREW P. JOHNSON, ESQ.

ANDREW P. JOHNSON, ESQ.

6560 3rd Street

(ყოფილი სახელმწიფო ადვოკატი, რომელიც ახლა ემიგრანტა უფლებებს იცავს აშშ-ს მთავრობის წინააღმდეგ ბოლო 10 წელი)

გლობური ახალ წელს!
კოლეგიანი თავმოსაფარი
უკანი კუპასია
ქართველობისათვეს!*

* Հայութով պարզ է, որ այս տարբերակը համար էլեկտրական աշխատանքի առաջացումը և առաջարկությունը առաջանակագույն է այս տարբերակում:

1-212-693-3355

- უფასო კონსულტაცია;
- ადგომატის ასისტენტი ყაფახეთიდან;
რომელიც საუკრობს რუსულად;
- ჩვენ ზარგვართავით თქვენს
ემიგრაციულ საქმეს, დეპორტაციას, Asylum-
ის გასაჩივრებას და ოჯახურ პეტიციებს

